

Fjala e Episkopit të sapozgjedhur, Ignat në Dorëzimin e tij

Fjala e Episkopit të sapozgjedhur, Ignat në Dorëzimin e tij
Katedralja “Ngjallja e Krishtit” në Tiranë

Këndojini Perëndisë, o mbretëritë e dheut, psalini Zotit!

Fortlumturi!

Kryepiftërinj të shenjtë të Sinodit të Shenjtë të Kishës Orthodhokse Autoqefale të Shqipërisë, piftërinj dhe dhjakonë, hieropsaltë të hirshëm, popull i zgjedhur i Perëndisë,

Gjithë qëllimi i ekzistencës së njeriut në tokë nuk është asgjë tjetër veçse falënderim për gjithçka që Perëndia ka bërë, bën dhe do të bëjë për njeriun deri në fund. Thënia më klasike e dëgjuar ndonjëherë është ajo e Shën Joan Gojartit të hirshëm: “Lavdi Perëndisë për të gjitha”.

Fortlumturi!

Duke qëndruar sot këtu përpara jush me ndjenjë të thellë respekti dhe mirënjohje për hir të dashurisë ndaj Perëndisë, Ungjillit, Traditës dhe Etërve të shenjtë, dhe veçanërisht ndaj domosdoshmërisë për shërbim ndaj njeriut, më shtyn që t'i bindem sërish Kishës së Krishtit dhe të pranoj një tjetër detyrë të shenjtë dhe të vështirë: të qenit Episkop në një moshë kaq të re. Shën Dhositheu i Gazës shkruan tekstualisht këto fjalë: “Kush i dorëzohet Perëndisë, nuk shqetësohet më për veten,

sepse e di që Perëndia kujdeset për të më mirë se ai vetë”.

Shumë njerëz sot pyesin se si të fton Perëndia në shërbim ndaj Tij? Dhe përgjigjja është e thjeshtë, e thënë prej jush: “Kur shikon një njeri në nevojë dhe në vështirësi, mos prit që të dëgjosh më tepër. Personi që ndodhet në shtrëngim është thirrja e Perëndisë”. “Isha i urritur dhe më dhatë të ha, isha i etur e më dhatë të pi, isha i zhveshur dhe më veshët”.

Bariu i Perëndisë është në vetvete një luftëtar, i cili i ka këmbët të veshura me gatishmërinë e Ungjillit, dorën të vendosur në parmëndë, zemrën të bashkuar me Krishtin dhe mendjen e tij të ngjitur në soditjen e të Gjithëpushtetshmit, sytë si ata të Apostujve, tek vështronin Krishtin në ngjitjen e Tij, në të djathën e Atit dhe gjithë qenia e tij psiko-somatike në shembullin e papërsëritshëm të profetit Isaia, tek tha: “Ja ku jam, më dërgo mua!” (Is. 6:8).

Puna në vreshtin e Zotit është një bekim i madh dhe një privilegj, por mbi të gjitha është edhe një përgjegjësi. Në përditshmërinë e saj, puna e ungjillzuesit kërkon shumë sakrificë, dashuri, gatishmëri, por mbi të gjitha duhet të ketë në themelin e saj edhe durimin, pa të cilën asnjë sukses nuk mund të arrihet. Zoti thotë në Ungjill: “Me durimin tuaj do të fitoni shpirtat tuaj” (Llk. 21:19).

Personalisht këtë gjë e kam parë në dy persona, që për të gjithë ne që jemi të pranishëm këtu, por edhe për të tjerët që janë larg, i kemi të njohur dhe e dimë se cilët janë. I pari është Apostulli i kohëve moderne, njeriu që ngjalli nga varri Kishën tonë të Shqipërisë, i lumuri Kryepiskopi Anastas, buzëqeshja e të cilit ngrohte çdo zemër njerëzore. Dhe i dyti, jo më pak i rëndësishëm, i përlurur, i dashur, mikëpritës, por mbi të gjitha i shumëduaruar, Imzot Ignat Triandis, personi që me durimin e tij më tregoi sesi mbahet një kryq burrisht. Fraza e tij karakteristike ishte: “Ka Zoti”.

Fortlumturi!

Pozicioni i të qenit Episkop është një kryq, të cilin asnjë nga ne që ftohet nuk duhet ta neglizhojë, por ta konsiderojë si bekim me anë të të cilit udhëhiqet grigja. Kur Apostujt u larguan nga kjo jetë, ata ua dorëzuan episkopëve stafetën, që ata të vazhdonin punën e tyre ungjillzuese, për shpëtimin e shpirtave dhe për drejtimin e Kishës së Perëndisë. “Fjala që vjen nga dashuria, ajo ndërton, ndërsa fjala që del nga krenaria, ajo shkatërron, madje edhe kur duket e drejtë” – thotë Shën Vasili i Madh.

Bota e sotme, tepër e trazuar, që vuan nga konfliktet e pafundme dhe ngjarje që trondisin thellësisht qenien njerëzore, ka nevojë përherë për një zë që të thotë të vërtetën prer dhe drejt, për qetësim dhe pajtim. Besoj që prania e një Episkopi me fjalën e tij ngushëlluese do të jetë mbështetje dhe bekim në çdo përpjekje dhe dialog për mbarëvajtjen e paqes, aq të dëshiruar për të gjithë njerëzimin.

Apostulli i shenjtë Pavël në letrën e tij drejtuar Thesalonikasve thotë: “Lutuni pa

pushim” (1 Thes. 5:17). Do të doja që sot, në praninë tuaj dhe të të gjithë Kishës së Krishtit, t’ju drejtohesha përlësisht të luteni për mua, që Perëndia të më japë forcë dhe ndriçim, dhe mbi të gjitha përlësi, sepse me këtë armë paqësore, misioni bëhet më i lehtë dhe i pëlqyer nga Zoti.

“Ora et labora”- “Εν τῇ προσευχῇ εὐρίσκεται ἡ εἰρήνη” - “In prayer, peace is found”!

Sot qenia ime, duke qëndruar përpara jush, përshkohet nga ndjenja e thellë e frikës së Perëndisë, sepse në prani të Perëndisë Triadik, kuptoj se asgjë nuk vjen nga aftësitë e mia, por gjithçka është dhuratë nga i Shumëlarti.

Në fund të librit të Psaltirit është një psalm i vogël, por me kuptim të thellë. Davidi i shenjtë thotë: “Isha më i vogli dhe më i riu në shtëpinë e ati tim... ai dërgoi engjëllin e tij dhe më mori nga delet e atit tim, dhe më leu më vajin e mirosjes së tij. Nderi dhe bekimi sot për mua është shumë i madh, përgjegjësia akoma edhe më e madhe. Fjalët e profetit Isaia nuk mund të shmangen, ato flasin qartë dhe prerë: “Ja ku jam, më dërgo mua”. Amin.

Episkopi i zgjedhur i Amantias +Ignati

[Kisha Orthodoxke Autoqefale e Shqipërisë](#)